

SANDHAMNIN MURHAT

Viveca Sten

Hyytäviä
hetkiä

Kymmenen saaristolaiskertomusta

WSOY

Viveca Sten

HYYTÄVIÄ HETKIÄ

KYMMENEN SAARISTOLAISKERTOMUSTA

Suomentanut Sirkka-Liisa Sjöblom

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Sandhamn-sarjassa suomeksi ilmestyneet:

Syvissä vesissä 2016 (2012)

Sisäpiirissä 2013

Pinnan alla 2014

Sotilaiden salaisuudet 2015

Juhannusmurha 2016

Ristiaallokossa 2016

Vallan varjoissa 2017

Totuuden nimessä 2018

Huonossa seurassa 2019

Hyytäviä hetkiä 2020

RUOTSINKIELINEN ALKUTEOS

Iskalla ögonblick – Tio skärgårdsberättelser

COPYRIGHT © VIVECA STEN 2017

FIRST PUBLISHED BY FORUM, SWEDEN

PUBLISHED BY ARRANGEMENT WITH NORDIN AGENCY AB, SWEDEN

SUOMENKIELINEN LAITOS © SIRKKA-LIISA SJÖBLOM JA WSOY 2019

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

ISBN 978-951-0-43003-3

PAINETTU EU:SSA

Anettelle. Sinulla on suuri sydän.

ALKUSANAT

Kuinka Nora ja Thomas tutustuivat? Miksei heistä tullut paria? Milloin Thomas ryhtyi meripoliisiksi? Minulle on vuosien mittaan esitetty *Sandhamnin murhien* päähenkilöistä monia kysymyksiä, joihin en ole voinut vastata rikosromaanin puitteissa.

Kun ajatus dekkarinovelleista syntyi, ne tuntuivat vastustamattomalta tilaisuudelta tutustua henkilöihämoihiin syvemmin, uppoutua heidän maailmaansa ja pohtia heidän menneisyyttään ja tulevaisuuttaan.

Kokoelman punaisena lankana ovat Noran ja Thomaksen elämäntarinat aina nuoruuden ensitapaamisesta aikuisuuteen ja vanhemmuuteen asti, läpi rakkaussuhteiden, suurimpien onnetekien ja kipeimpien menetysten.

Jotkin novellit, esimerkiksi *Ripari* ja *Pelinappula*, kertovat Norasta ja Thomaksesta. Toiset, kuten *Pattitilanne* ja *Keneen voi luottaa*, tuovat eteemme muita rikosromaanieni henkilöitä, kuten Noran ex-anopin Monica Linden ja Noran ystävän Eva Lenanderin. Novellissa *Menneisyyden varjot* kerrotaan, miksi Nora peri Villa Brandin, ja tarinassa *Vapautta ilman vastuuta* tutustutaan paremmin Noran esikoispoikaan Adamiin.

Hyytäviä hetkiä on eräänlainen kurkistus kulissien taakse. Olen ottanut tilaisuudesta vaarin ja kertonut tässä kokoelmassa saaristoon sijoittuvien kirjojeni pää- ja sivuhenkilöistä. Monet

tarinoista ovat uusia, ja aikaisemmin julkaistuja olen vahvasti muokannut. Kaikkien kirjoittamisesta olen nauttinut.

Toivottavasti myös kertomusten lukeminen on ilo!

Sandhamnissa 10. syyskuuta 2017

Viveca Sten

RIPARI
1981

MAANANTAI

*This tainted love you've given
I give you all a boy could give you
Take my tears and that's not nearly all
Oh... tainted love*

Soft Cell soi Nora Cedergrenin kuulokkeissa, kun hän juoksi polkua pitkin kohti Sandhamnin kappelia. Hän oli myöhässä, mutta ovet olivat vielä auki.

Hän riisui korvalappustereoiden keltaiset luurit ja pujahti sisään toivoen, ettei ollut viimeinen. Kuten tavallista, hän oli unohtunut lukemaan eikä ollut muistanut katsoa kelloa. Kun äiti muistutti häntä siitä, kello oli viittä vaille kymmenen. Kutsukirjeessä oli lukenut, että paikalla piti olla tasan kymmenneltä.

Kolmekymmentäluvulla rakennetussa pienessä kappelissa oli kuuma kuin saunassa. Ilma oli sakeaa, vaikka oli vasta aamupäivä, ja aurinko porotti kauniista lyijypuitteisistä ikkunoista.

Hetken päästä silmät tottuivat hämärään. Kaksi ensimmäistä penkkiä olivat täynnä riparilaisia. Toiset olivat näköjään onnistuneet tulemaan ajoissa.

Pappi Roland Samuelsson seisoi alttarin edessä ja viittoili Noraa tulemaan edemmäs. Kaikki kääntyivät katsomaan. Nora oli hikinen ja hengästynyt, ja nyt hän punastui niin rajusti,

että ihoa poltteli pitkän punertavanvaalean ponnarin alla.

»Tervetuloa», Roland toivotti ystävällisesti. »Nyt taitavat kaikki olla paikalla. Sinä olet varmaan Nora?»

Rolandin vieressä seisoj kahdeksantoista–yhdeksäntoistavuotias poika. Puna Noran poskilla syveni entisestään, kun poika hymyili hänelle. Nora istui varovasti kolmanteen penkkiin ja yritti tekeytyä näkymättömäksi.

Nora tarkasteli vaivihkaa muita nuoria samalla kun Roland kertoi, mitä rippikoulussa tapahtuisi. Riparilaisia oli kaksitoista, ja useimmat sandhamnilaiset Nora tunsi, koska oli viettänyt kesät saarella pienestä asti.

Eturivissä istui Stefan Wilson tyttöystävänsä Mia Larssonin kanssa. Mia asui Kvarnbergetin vieressä vain parin talon päässä Norasta, mutta kavereita heistä ei ikimaailmassa tulisi, vaikka he olivat tavanneet joka kesä.

Toisessa penkissä istuvat Anders ja Micke olivat Trouvillen mökkikylästä Sandhamnin itäosasta, samoin kuin kaksi tyttöä, jotka olivat kai nimeltään Anna ja Susanne.

Noran vieressä oli vaaleakiharainen poika, jota hän ei ollut aiemmin nähnyt, ei liioin kahta tyttöä edessään eikä etupenkin päässä istuvaa hintelää poikaa, jonka naama oli täynnä ilkeänpunaisia finnejä.

Kuin tuntien Noran tuijotuksen poika kääntyi katsomaan suoraan häneen.

Nora väisti pojan katsetta ja yritti olla niin kuin ei olisikaan. Kadutti jo, että hän oli äidin painostuksesta lupautunut käymään rippikoulun Sandhamnissa. Hänellä ei ollut pienintäkään halua tuhlata kahta viikkoa raamattuun ja tylsiin uskontokeskusteluihin. Varsinkaan kun mukana oli tuo etupenkin jengi, jota hän parhaansa mukaan vältteli.

Äiti oli kuitenkin jankuttanut jankuttamasta päästyään, eikä isä tavalliseen tapaan ollut saanut suutaan auki.

Nora tiesi tasan tarkkaan, miksi äiti oli vaatinut häntä käy-

mään rippikoulun Sandhamnissa. Saattoi kuulla korvissaan, kuinka äiti selitti isälle:

»Sieltä Nora voi saada kavereita sen sijaan että istuu aina nenä kirjassa! Nora tarvitsee muiden nuorten seuraa, varsinkin kun ei ole sisaruksia.»

Sisarukset mainittuaan äiti yleensä huokaisi ja katsoi moitiskellen isää ikään kuin olisi tämän vika, ettei lapsia ollut syntynyt enempää.

Nyt Roland-pappi oli lakannut puhumasta ja silmäili ryhmää. Nora suoristautui penkissä.

»Tässä on Petter», Roland sanoi ja osoitti poikaa, joka oli hymyillyt Noralle. »Hän on meillä isosena, ja mukana on myös diakoni Eva-Marie.»

Penkistä nousi noin nelikymppinen nainen, jolla oli lyhyt ruskea vastapermanentattu tukka, niin kihara että muistutti kypärää. Leveillä lanteilla hulmusi isokukkainen kietaisuhame.

Eva-Marie katsoi ympärilleen, sanoi ystävällisesti: »Hienoa saada tutustua teihin», ja istahti taas.

»Haluaisitko sinäkin sanoa jotain?» Roland kysyi Petteriltä ja pukkasi poikaa kannustavasti.

Petter heilautti epävarmasti kättään.

»Moi kaikki.»

Petter oli laiha, ja sillä oli melkein valkoinen hiuspehko ja kuluneet khakisortsit. Se ei vaikuttanut erityisen uskonnolliselta, mutta kaulassa riippui silti hopearisti.

Noraa askarrutti, oliko Petter yhtä ujo kuin hän. Hän ajatteli sen hymyä, ja rinnassa läikähti.

»No niin», Roland sanoi. »Onko jollain jotain kysyttävää ennen kuin lopetetaan tältä päivältä?»

Roland odotti hetken ja jatkoi:

»Tavataan siis huomenna kello yhdeksän etelärannalla. Muis-takaa ottaa eväät mukaan, koska meillä on opetusta koko päivä.»

Nora nousi heti ja astui ensimmäisenä ovesta ulos.

Hänen takanaan Stefan kommentoi jotakin, ja sitten kuului naurua. Nora ei voinut olla miettimättä, puhuivatko muut hänestä.

TIISTAI

Nora asetti pyöränsä nojaamaan pieneen mäntyyn ja lähestyi Rolandia, joka jo istui rannassa huopansa päällä. Tänäpä Nora ei ainakaan ollut mattimyöhäinen.

Ranta oli melkein autio. Turistit viihtyivät paremmin suosituilla ja matalilla Trouvillen rannoilla saaren itäosassa, missä oli hienompi hiekka ja vähemmän kiviä.

Oli todella lämmintä. Noralla oli jo hiki, ja hän mielti, oliko paidan kainaloissa läikät. Aamulla radiossa oli ennustettu kolmeakymmentä astetta koko viikoksi.

Roland huiskutti iloisesti rannalta paperinippu kädessään. Viiden minuutin päästä, kun kaikki olivat tulleet, hän selitti että papereissa oli päivän tekstitehtävä. Se luettaisiin ja siitä keskusteltaisiin neljän hengen pienryhmissä.

Nora katsoi ympärilleen.

Ne, jotka hän tunsi ennalta, olivat jo muodostaneet omat ryhmänsä kysymättä, halusiko hän mukaan. Hetken epäroityään hän istuutui kolmen hengen ryhmään. Tyttöjen nimet olivat Lisa ja Annika. Pitkä vaalea poika sanoi olevansa Thomas Andreasson. Kesellä pojan otsaa hehkui finni.

»Luekaa teksti ensin hiljaa itseksenne ja pohtikaa hetki sen sisältöä», Roland kehotti. »Sitten saatte keskustella siitä pienryhmissä. Muistakaa, että voitte sanoa mitä vain, ei ole olemassa oikeita tai väärä ajatuksia.»

Nora luki viiden sivun tekstin nopeasti. Se käsitteli apostoli Pietaria, tämän epäilyä ja yksinäisyyden ja hylätyksi tulemisen

tunteita Jeesuksen ristinkuoleman jälkeen. Viimeisellä sivulla oli kysymyksiä, jotka koskivat avuttomuuden, petetyksi tulemisen ja ulkopuolisuuden kokemuksia.

Nora laski paperin kädestään.

Hän tiesi paremmin kuin hyvin, miltä yksinäisyys tuntui, mutta ei halunnut puhua siitä, ei varsinkaan ihmisille joita tuskin tunsi.

Häntä hävetti, ettei hänellä ollut kavereita Sandhamnissa. Siellä oli pieni porukka hänen ikäisiään, mutta hän ei ollut mikään kovis eikä siis kelvannut Stefanin ja Mian kaltaisten seuraan.

Hän tuijotti tekstiä ja mietti, milloin päästäisiin kotiin. Ei kai heidän ollut tarkoitus istua täällä jauhamassa Pietarista koko päivää? Nora ei muistanut, kuinka kauan opetuksen piti jatkua, mutta halusi jo pois. Yrittiä hän kuinka kovasti tahansa, hän ei keksinyt mitään sanottavaa Pietarin ahdistuksesta ja ajatuksista.

Muut vaikuttivat edelleen syventyneiltä. Nora epäröi hetken mutta oikaisi sitten pitkäkseen hiekalle ja sulki silmänsä. Mieluiten hän olisi mennyt uimaan, mutta hän ei halunnut Rolandin pahastuvan ja ajattelevan, ettei häntä kiinnostanut tarpeeksi.

Aurinko paahtoi, ja silmäluomien alla oli aavikonkeltaista. Pari lokkia kirkui taivaalla, ja Nora mietti laiskasti, hikoilivatko linnutkin lämmössä. Hän melkein torkahti mutta ponnahti heti istumaan, kun läheltä kuului Rolandin ääni.

»Mitenkäs täällä sujuu?»

Roland istuutui hiekalle jalat ristissä.

Minkä ikäinen Roland oli? Ei kauhean vanha. Ehkä kaksivitonnen, tuskin sen enempiä. Papiksi aika nuori. Kauempina Petter oli liittynyt Stefanin ja Mian ryhmään. Kunpa se olisi tullut heille. Kolmannen ryhmän kanssa puheli Eva-Marie.

Thomas luki edelleen papereita niiden ylle kumartuneena. Se oli pitkä, ja sillä oli hirveän isot jalat, ihan kuin veneet. Ne eivät ollenkaan sopineet laihaan kroppaan. Poika oli kertonut asuvansa Harössä, kun kaikki olivat vuorollaan esittäytyneet.

»Thomas, mitä sinä ajattelet?» Roland kysyi. »Miltä Pietarista tuntui, kun hän rukoili yöllä johdatusta?»

»Sillä oli tosi rankkaa», Thomas vastasi ja sipaisi vaaleat hiukset otsaltaan. »Se oli varmaan surullinen, koska Jeesus ei enää ollut niiden kanssa. Ne oli kavereita, se sanoi että Jeesus oli sen paras ystävä.»

Thomas kuulosti hikipingolta ja mielistelijältä, mutta Roland vain nyökkäsi.

»Hienoja ajatuksia», sanoi Roland.

»Ei ne olleet kavereita», Nora sanoi. »Jeesus oli Pietarin opettaja.»

Noraa kadutti heti. Miksi hän niin sanoi? Sanat vain karkasivat suusta ennen kuin hän ehti kunnolla ajatella.

Thomaksen katse sai hänet tuntemaan itsensä tyhmäksi.

Roland kuitenkin vain hymyili ja kietoi käsivartensa hänen hartioilleen.

»Voit olla oikeassa. Mutta kaikilla on erilainen suhde Herraan. Ei ole olemassa oikeaa tai väärää suhdetta. Entä sinä, Nora? Kai sinullakin on joskus ollut yksinäinen ja surullinen olo? Onko Pietarin tarinassa jotakin, mihin pystyt samastumaan?»

Käsivarsi oli painava ja vähän hikinen. Roland istui ihan liian lähellä, mutta Nora ei tiennyt, kuinka voisi ravistaa sen pois vaikuttamatta entistäkin tylymmältä.

»Ehkä», Nora mumisi.

»Haluaisitko sä kertoa siitä jotakin?»

»En mä oikein tiedä...»

Aurinko porotti yhtäkkiä paljon kuumemmin.

»Niinpä. Tällaisista asioista ei ole aina helppo puhua.»

Roland tuntui lukevan häntä kuin avointa kirjaa.

Norasta tuntui entistä kurjemmalta, ja hänet valtasi epäonnistumisen tunne. Häpeä, koska kukaan ei ikinä hakenut häntä ulos, vaikka Sandhamn oli täynnä hänen ikäisiään nuoria, kuten äidillä oli tapana sanoa. Äiti jäkätti aina, että pitäisi olla enem-

män ulospäinsuuntautunut. Tehdä aloitteita. Muuttua iloisemmaksi.

»Ystäviä on helppo saada. Pitää vain vähän yrittää, pitää antaa itsestään.»

Nora oli kuullut saman saarnan lukemattomia kertoja.

Hän ei kuitenkaan ollut samanlainen kuin äiti, jolta ihmisten kohtaaminen kävi luonnostaan ja joka leipomossakin tykkäsi jutella kaikkien kanssa. Nora muuttui vieraiden ihmisten seurassa hiljaiseksi ja kiusaantuneeksi. Vaikka hän olisi mielellään ollut hyvä suustaan, sellainen joiden kanssa ihmiset tykkäsivät olla, hänellä meni aina jauhot suuhun. Hän ei keksinyt mitään nokkelaa ja hauskaa sanottavaa, vaikka kuinka yritti. Sen sijaan hän tavallisesti istui vaiti. Ja häpesi.

Ei ihme, että Stefan ja Mia nauroivat hänelle selän takana.

Samalla, kun Nora koetti keksiä jotain järkevää sanottavaa, Annika nojautui eteenpäin ja katsoi totisena Rolandia.

»Mun porukat erosi, ja se oli rankkaa», Annika sanoi. »Äiti itki melkein koko ajan, ja sitten isä meni uusiin naimisiin ja sai lapsen ja kaikki pyöri vaan sen vauvan ympärillä.»

Roland otti käsivartensa Noran hartioilta ja kääntyi Annikaan päin.

»Kiitos että jaoit tämän. Se oli hienoa ja rohkeaa. Mitä teit, ettet olisi ollut surullinen?»

Annika kertoi lisää isästään. Nora oli helpottunut, kun huomio kääntyi pois hänestä, mutta hän ymmärsi mokanneensa taas.

Nora räpytteli yhä kyyneleitä silmistään ohittaessaan kotimatalla Villa Brandin. Se oli vain viidenkymmenen metrin päässä heidän talostaan. Signe-täti seisoi puutarhassaan.

»Millaista rippikoulussa oli?» Signe-täti huikkasi, kun Nora hypäsi pois pyöränsatulasta.

Signellä oli punaiset oksasakset kädessään, se oli ollut leikkaamassa eteläseinustan valtavaa ruusupensasta. Pensaas oli vuosia

sitten istuttanut sen isä Alarik. Kiemuraisissa oksissa oli satoja vaaleanpunaisia nappuja ja kukkia.

Nora mutristi suutaan, ja Signe huomasi sen heti.

»Eikö ollut mukavaa?»

Signe laski maahan korin, jossa oli kuihtuneita ruusunkukkia, ja veti kuluneet puutarhahanskat kädestään.

»Mennäänkö hetkeksi sisään juttelemaan?» Signe hymyili ja avasi portin. »Keittiössä on tuoreita vadelmapullia. Tässä helteessä tarvitaan pullaa ja mehua.»

Nora epäröi mutta asetti sitten pyöränsä nojaamaan aitaan. Hän istui mieluummin hetken täällä kuin meni kotiin. Äiti esittäisi ihan liikaa kysymyksiä.

Keittiössä leijaili ihana tuoksu. Työtasolla oli monta pellillistä vastaleivottuja pullia. Signe pani tarjottimelle kaksi mehulasia ja pullavadin. Sitten hän meni edeltä lasitetulle verannalle, mistä näki merelle ja Sandhamnin satamaan. Nora seurasi perässä ja istahti korituoliin.

»Tähän näköalaan ei koskaan kyllästy, vai mitä?»

Nora tuijotti selälle, joka levittäytyi hänen silmiensä edessä. Vesi säkenöi niin että saaret ja luodot näyttivät leijuivan ilmassa. Valkoinen Waxholmin lautta purjehti juuri salmesta ja antoi äänimerkin ilmoittaen saapumisestaan.

»Joo, onhan se kiva», Nora mutisi.

Signe-täti ojensi pullavatia häntä kohti.

»Otahan nyt. Oliko siellä tosiaan noin kamalaa?»

Nora haukkasi pullaa mitään sanomatta.

»Uusi pappi on minusta oikein mukava», Signe jatkoi. »Vähän nuorenpuoleinen ehkä, mutta se kai passaa teille rippikoululaisille. Ette te mitään vanhaa kääkkää olisi halunneet.»

»Oli siellä ihan kivaa», mumisi Nora.

Signe taputti Noraa kädelle.

»Et varmasti ole ainoa, jota jännittää.»

Nora ei uskonut Signeä.

Annika ja Lisa olivat jo kavereita, molemmat olivat Eknöstä. Sandhamnlaisia hänen seuransa ei kiinnostanut, ja se Thomas Haröstä vaikutti leuhkalta ja mielitelevältä.

Signe-täti nojautui eteenpäin ja silitti Noran tukkaa.

»Tuntuu varmasti paremmalta, kunhan te tutustutte toisiinne. Alku on aina hankalaa.»

Nora tiesi, että täti oli väärässä.

Ajatukset olivat pyörineet päässä koko illan. Nora meni eteiseen ja otti takkinsa naulasta. Ulkona oli yhä valoisaa, vaikka kello oli melkein kymmenen. Hän ei kuitenkaan jaksanut enää istua katsomassa telkkaria vanhempiensa kanssa. Sitä paitsi sisällä oli vieläkin hiostavan kuumaa. Sääennusteen mukaan helle oli tullut jäädäkseen.

»Minne sinä menet?» äiti huikkasi olkkarista, missä TV oli päällä. Suureen osaan maata oli juuri annettu metsäpalvaroitus.

»Käyn vaan kävelyllä.»

»Kenen kanssa?»

Äidin äänestä huokui toivo.

»En kenenkään erityisen.»

Ennen kuin äiti ehti kysellä lisää, Nora livahti ovesta ulos. Hän suuntasi Ångbåtsbrygganin kioskille ennen kuin se suljettiin tältä päivältä. Siellä myytiin lakritsiippiuja kruunulla kappale, ja hän aikoi suoda itselleen kolme piippua, tai ehkä viisi.

Tänään hän oli ne ansainnut.

Hän tuli satamaan. Liian myöhään hän huomasi nuorisoporukan, joka oli kokoontunut kioskille. Lähimpänä seisoi Stefan käsivarsi Mian hartioilla. Mia veti savut tupakasta ja antoi sen sitten Stefanille ennen kuin puhalsi epäonnistuneen savurenkaan.

Nora mietti, pitäisikö hänen kääntyä ja palata takaisin.

Toiset olivat varmasti jo huomanneet hänet, joten näyttäisi oudolta, jos hän lähtisi äkisti kävelemään toiseen suuntaan. Ellei

hän olisi muita huomaavinaan, häntä pidettäisiin leuhkana, mutta jos hän tervehtisi eivätkä ne vastaisi, hän tuntisi itsensä ääliöksi.

Hän ei ollut koskaan tajunnut, mitä Stefanilla oli häntä vastaan, mutta se oli selvä, että poika näلvi häntä aina kun vain voi.

Jalat liukkuivat hitaammin.

Hänet pelasti yllättäen Roland, joka lähestyi toisesta suunnasta. Rolandilla oli edelleen polvipituiset sortsinsa ja ohut tummansininen purjehdustakki, mutta ei valkoista sokeripalაკալusta, niin kuin rannalla.

»Hei Nora», Roland tervehti iloisesti mutta ihan liian äänekäästi. »Oletko iltakävelyllä pyöyksin?»

Nora työnsi kädet taskuun. Oliko niin ilmeistä, ettei hänellä ollut kavereita?

Hän ei voinut olla vilkuilematta kioskille. Toivottavasti muut eivät olleet kuulleet.

»Joo», hän mumisi.

»Ihana ilta, eikö? Aivan uskomaton helleaalto! Tällaisia ei saaristossa usein koeta. Oletko nähnyt kyltit metsäpalovaarasta?»

Roland hymyili leveästi.

»Vaikutit vähän epävarmalta rannalla tänään», mies sanoi. »Mutta jos tahdot jutella, voit aina tulla minun luokseni, toivottavasti tiedät sen. Me papit olemme sitä varten.»

Nora katsoi varpasiinsa.

Roland tuntui ilahtuneen tapaamisesta, ja Norasta tuntui, että se olisi halunnut jäädä hetkeksi juttelemaan. Noran kämmenet hikosivat pelkästä ajatuksesta. Mitä hän siinä tapauksessa sanoisi? Hän ei keksinyt mitään, mitä se haluaisi kuulla.

Rolandin hymy sammui ja katse suuntautui jonnekin Noran olan yli.

»No, huomiseen sitten», se murahti. Vastausta odottamatta se lähti harppomaan Vårdshusetille päin.

Nora hämmentyi. Sitten hän kääntyi ja jatkoi toiseen suuntaan, pois päin kioskista. Kun hän pujahti Strindsbergsgårdenin

viereiselle kujalle, hiljaisuudessa kuului kiihtyneitä ääniä.

Ne tuntuivat kantautuvan satamasta.

»Piruako se sinulle kuuluu!«

Rolandko siinä huusi?

»Harkitse kuule ihan hiton tarkkaan!« sama miesääni jatkoi.

»Muuten saat katua!«

Nora kääntyi. Lähistöllä ei näkynyt ketään, eikä hän ollut varma, oliko huutaja todella ollut Roland. Omituista joka tapauksessa, että pappi oli vain yhtäkkiä marssinut tiehensä.

Ångbåtsbrygganin kioski oli kiinni ja pimeänä. Stefan jengeineen oli kadonnut.

Oli aivan hiljaista.

Heti kun äiti oli sulkenut Thomaksen huoneen oven takanaan, Thomas sytytti yöpöydänlampun uudestaan. Hän ei tajunnut, miksi äiti vaati häntä sammuttamaan valot jo yhdeltätoista, ihan kuin hänellä olisi sama nukkumaanmeno-aika kuin kaksi vuotta nuoremmalla veljellä, joka jo nukkui sängyssään vastakkaisen seinän vieressä. Thomas kuitenkin tiesi, että oli turha yrittää mitään. Helpompaa oli vain sammuttaa valot ja sitten sytyttää ne uudestaan.

Riparitunnit alkaisivat huomenna yhdeksältä. Riitti, kun lähitisi veneellä Haröstä puolta tuntia aikaisemmin. Hän oli tottunut ajamaan pientä peräprutkua, ja isä luotti siihen, että hän osasi liikua lähisaarten välillä yksin. Hän oli saanut siihen luvan jo edellis-kesänä.

Hän kurkotti kätensä kohti laatikkoa, jossa oli sarjakuvalehtiä, ja kaivoi esiin vanhan Mustanaamion. Ajatukset kuitenkin vaelsivat riparipäivään. Lounasaikaan asti oli puhuttu Pietarista ja pohdittu kaikkea, mitä tekstistä tuli mieleen.

Keskustelu oli ollut kiinnostavaa, Thomas ylipäänsä tykkäsi keskustella. Oli jännittävää, kun Roland ehdotti uusia tulkin-toja.

Syvennämälle Sandhamnin saloihin!

Sandhamnissa vietetään idyllisesti juhannusta, rapujuhlia, uuttavuotta... ja koetaan kauhun hetkiä. Melontaretket, purjehduslomat perheen kanssa ja rikkaiden lasketteluretket Alpeille tuottavat tiukkoja yllätyksiä, eivätkä kiltit kesäapulaiset tai harmaatukkaiset rouvat ole aina niin vaarattomia kuin miltä näyttävät.

Hyytäviä hetkiä on kymmenen itsenäisen tarinan kokoelma. Jännittävissä tarinansirpaleissaan Viveca Sten paljastaa, miten syyttäjä Nora Linde ja poliisi Thomas Andreasson aikoinaan tutustuivat ja millaisia vaiheita heillä ja heidän tutuillaan on ollut ennen *Sandhamnin murhat* -sarjan tapahtumia.

»Viveca Sten osoittaa *Hyytävillä hetkillään* olevansa myös lyhyen muodon mestari. Hänellä on taito luoda jännittävä tarina jo muutamalla sivulla.»

– BTJ

www.wsoy.fi	84.2 ISBN 978-951-0-43003-3